

Păstoriți turma!

Tit 1; 1 Timotei 3 și 1 Petru 5.2

(După o prelegere)

După ce am citit pasajele noastre din Scriptură, vreau să spun câteva cuvinte despre bătrâni, cu dorința de a fi de ajutor celor mai tineri din mijlocul nostru, deoarece în zilele noastre există multă confuzie și neclaritate în ceea ce privește lucrarea bătrânilor.

Versetul 5 al capitolului nostru (Tit 1.5) ne spune pentru ce *Tit a fost lăsat în Creta*. Găsim ceva asemănător spus cu privire la *Timotei*. Apostolul îi scrie lui Timotei: „Așa te-am rugat când mergeam spre Macedonia, să rămâi în *Efes*, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții învățături străine” (1 Timotei 1.3). În **Efes** era pericolul *învățăturilor false*. Se dădeau învățături nesănătoase, care răsturnau totul. În **Creta** exista pericolul dezordinii. Pavel îi scrie lui Tit: „Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite”.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii” (1 Corinteni 14.33), ci un Dumnezeu care vrea ordine. Dacă El are o casă pe pământ, atunci El nu vrea să vadă dezordine în casa Sa. Noi știm că toți credincioșii au devenit membri ai casei lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este o clădire făcută din pietre vii. Aceste pietre vii sunt tu și eu și toți cei care prin harul lui Dumnezeu au intrat în contact cu „Piatra vie”; casa lui Dumnezeu este formată din ei. Când Dumnezeu locuiește în mijlocul nostru, El vrea ca totul să fie în ordine. Dumnezeu ne-a dat instrucțiuni cu privire la ordinea din casa Sa. Nu suntem lăsați în întuneric în această privință. Prima epistolă către Corinteni, precum și epistolele către Timotei, conțin o mulțime de instrucțiuni în acest sens, iar aici, în epistola către Tit, Tit primește instrucțiuni specifice pentru a pune în ordine ceea ce încă lipsea.

Tit pare să fi avut un caracter mai energic decât Timotei, deoarece Pavel a trebuit să le scrie credincioșilor din Corint să aibă grijă ca Timotei să fie „fără frică” la ei (1 Corinteni 16.10). Tit era un om potrivit pentru apostolul Pavel pentru *Creta*, căruia îi putea spune: „*pune în ordine*”. Găsim deseori numele lui Tit acolo unde au existat *dificultăți* și lucruri de *pus în ordine*, de exemplu împreună cu Pavel la Ierusalim, când trebuia rezolvată *problema circumciziei*, și apoi și în Corint, unde existau mari dificultăți și trebuia practică *disciplinarea*.

Darurile și misiunile, pe care Domnul le atribuie fiecăruia, sunt foarte *diferite*. Poate că tu nu trebuie să faci ceea ce trebuie să fac eu, dar cu toții suntem dispuși să facem cu plăcere *ceea ce trebuie* să facem pentru altcineva. Fie ca noi să învățăm să stăm acolo unde ne-a așezat Domnul și să ne ocupăm locul pe care El ni l-a dat. Câtă durere, nehibzuintă și întârziere în lucrarea noastră a fost cauzată de amestecul în sarcinile altora! Dacă Domnul nu ar fi fost atât de îndelung răbdător și dacă, în harul Său, nu ar fi vindecat urechea tăiată de multe ori, de mult am fi stricat și am fi adus totul în dezordine.

Vedem **grija Domnului** pentru *casa Sa* și pentru *ordinea* din casa Sa într-un mod cu totul deosebit în *bătrâni*, pe care El îi dă Bisericii (Adunării) prin Duhul Sfânt. Înainte de a spune ceva despre bătrâni, trebuie să îndrept atenția spre

diferența dintre slujbele bătrânilor și darurile

pe care Domnul le-a dat Bisericii Sale pentru *edificarea* ei (evangheliști, păstori, învățători). Dacă nu se ține cont de această diferență, trebuie să rezulte în mod natural lucruri greșite. De aceea, este important să analizăm acest aspect mai în detaliu.

Domnul a dat *daruri* Bisericii Sale, El a echipat oameni cu darurile de *evangheliști*, de *păstori* și de *învățători* pentru edificarea Bisericii Sale. Slujba unui evanghelist, a unui păstor sau a unui învățător este foarte diferită de slujba unui bătrân. Slujba unui bătrân (prezbiter) nu depinde neapărat de posesia unui astfel de dar. Vedem aceasta din 1 Timotei 5.17, unde citim: „Bătrânii care conduc bine să fie învredniciți de onoare dublă, *mai ales cei care se ostenesc în cuvânt și în învățatură*” - din care reiese clar că nu toți bătrânii au fost înzestrați să lucreze în *acest fel*. Cu toate acestea, dragostea, credincioșia și devotamentul față de Domnul erau necesare pentru slujba lor, precum și toate însușirile enumerate în 1 Timotei 3 și Tit 1. Pe de altă parte, aceste însușiri, care erau necesare pentru un *bătrân* (prezbiter), *nu erau* o cerință absolută pentru exercitarea *darurilor* date de Domnul.

Să ne gândim puțin la ceea ce se spune despre **daruri în Efeseni 4!** Găsim acolo că Domnul glorificat a dat daruri pentru *zidirea* trupului Său. Deși fiecare credincios posedă Duhul Sfânt ca dar al lui Dumnezeu și este pecetluit și uns de Duhul Sfânt și are arvuna moștenirii, este cu totul altceva dacă un astfel de credincios primește un anumit *dar* de la Domnul pentru edificarea Bisericii Sale. Și capitolul 12 din epistola către Romani, precum și capitolele 12 și 14 din epistola 1 Corinteni vorbesc despre astfel de *daruri*. În epistola 1 Corinteni găsim enumerate mult mai multe daruri decât aici, în Efeseni 4, unde apostolul vorbește despre daruri dintr-o perspectivă *mai largă*, enumerând și darurile *miraculoase*, prin care Dumnezeu a *confirmat mărturia slujitorilor Săi* (Evrei 2.4) „după voia Sa” (atâta timp cât El a considerat necesar). *Epistola către Efeseni*, dimpotrivă, vorbește numai despre daruri pentru *edificarea* trupului, a Bisericii Sale. În timp ce El a dat acele daruri, prin care Dumnezeu a confirmat și a „mărturisit împreună” mărturia slujitorilor Săi prin semne și minuni, doar atâta timp cât El a considerat necesar, acestea (darurile de evanghelist, de păstor și de învățător) sunt pentru Biserica Sa, atâta timp cât aceasta se află în această lume.

În pasajul nostru din epistola către Efeseni, darurile de *apostoli* și *profeți* sunt menționate mai întâi. Din Efeseni 2.20: „zidiți pe temelia apostolilor și a profeților ...”, vedem că Domnul a pus *temelia* pentru zidirea Bisericii Sale prin *aceste* daruri. Urmează apoi darurile de evangheliști, păstori și învățători, care sunt destinați să *zidească* Biserica *pe* această temelie pusă de apostoli și profeți. Astfel, Pavel a putut spune (1 Corinteni 3.10) că el „a pus temelia”. Temelia și piatra de unghi este Hristos. Așa cum am spus, darurile de apostol și profet au fost *fundamentale*. După ce a fost pusă temelia, această slujire *fundamentală* a apostolilor și profeților s-a încheiat și, prin urmare, nu mai avem o continuare a acestor daruri fundamentale în persoane care *trăiesc* astăzi, deoarece nu trebuie să se pună mereu temelii noi pentru o clădire, ci, după ce temelia a fost pusă, urmează lucrarea de zidire pe aceasta. Domnul a dat evangheliști, păstori și învățători pentru lucrările de zidire pe această temelie pusă. Pe aceștia îi avem și noi astăzi și ei vor rămâne până la „desăvârșirea sfinților”. În Sfânta Scriptură mai avem încă apostoli, profeți și lucrarea lor de slujire, dar nu mai sunt în persoane *vii*, iar noi perseverăm, ca la început, în *învățatura lor* (Faptele apostolilor 2.42)¹. Pe de altă parte, avem încă darurile *de zidire* în persoane *vii*, iar aceste daruri vor fi păstrate prin credincioșia Domnului față de Biserica Sa, până când El va veni să o ia la Sine.

După cum am menționat, fiecare credincios are Duhul Sfânt, dar nu toți credincioșii au primit unul dintre aceste *daruri de zidire* prin Duhul Sfânt. *Fiecare* mădular al trupului are desigur un dar al harului (1 Petru 4.10), cu care trebuie să slujească, și fiecare trebuie să contribuie după

¹ Observă că în Faptele apostolilor 2.42 nu se spune: „au perseverat cu sau împreună cu *apostolii*”, ci: „au perseverat în *învățatura* apostolilor”. Noi nu-i mai avem pe apostoli, dar încă mai avem *învățatura lor* și putem persevera în ea ca la început. (Compară cu 1 Ioan 2.24)

această măsură la creșterea trupului, să ajute la răspândirea Evangheliei, să aibă grijă de frații săi și să fie păzitorul fratelui său. Dar aceasta nu înseamnă că fiecare are darul de evanghelist, de păstor sau de învățător. *Darul* de evanghelist înseamnă mai mult decât priceperea de a arăta cuiva calea mântuirii. Dar fiecare mădular a primit ceva de la Domnul, cu care poate sluji. Și chiar și cea mai simplă și mai ascunsă slujire, îndeplinită după măsura pe care i-a dat-o Dumnezeu și în puterea pe care o oferă Dumnezeu, servește la creșterea trupului și este plină de binecuvântare și de câștig, chiar dacă rămâne ascunsă de ochii oamenilor.

Slujbele prezbiterilor sunt limitate la un anumit loc

și, în privința aceasta, ele se află în contrast total cu *slujbele darurilor*. Un *dar* este folosit *pretutindeni*. Un *evanghelist* slujește *pretutindeni* unde Domnul îi dă ocazia să fie ca evanghelist în vestirea Evangheliei. Un *învățător* este învățător *pretutindeni* și, oriunde îl conduce Domnul, el slujește sfinților ca învățător cu darul său. *Dar un prezbiter nu este prezbiter peste tot* și nu poate exercita slujba de prezbiter peste tot. În exercitarea slujbei sale, el este legat de *biserica (adunarea) locală*, în care această slujbă i-a fost încredințată de Duhul Sfânt. Un prezbiter din Efes își avea îndatoririle *de prezbiter doar* în Efes, dar nu și în Creta, iar un prezbiter din Creta nu putea îndeplini funcția de prezbiter în Efes sau într-o adunare vecină. Un prezbiter slujea doar în *biserica locală*. De exemplu, un frate care face lucrarea de prezbiter în Berlin nu o poate face și în Dresda, pentru că o face în Berlin. Dacă un astfel de frate vine într-o *altă* adunare locală, el nu vine în acea adunare ca „prezbiter”, ci ca frate în Domnul și este un frate între frați. Dar un evanghelist, un păstor sau un învățător este așa pretutindeni, iar Scriptura ne arată cum astfel de frați slujeau de colo-colo în diferitele biserici (adunări) locale cu darul lor.

Dacă nu se fac diferențieri între *darurile* date pentru zidirea *trupului* lui Hristos și slujba *bătrânilor* (prezbiterilor), care este legată și *limitată* la o biserică (adunare) *locală*, atunci, în mod natural, trebuie să rezulte lucruri greșite. Cât de des se aud cuvinte ca: Domnul D ... este evanghelistul bisericii *noastre*; sau: evanghelistul bisericii din N. N. va predica Evanghelia astăzi *aici*. Cei care vorbesc astfel arată că nu au învățat încă faptul că *darurile* sunt date întregii Biserici a lui Hristos, dar *nu unei biserici locale*. Oriunde ar locui un astfel de frate, darul care i-a fost dat este dat pentru *zidirea trupului*. Oriunde s-ar afla mădularele acestui trup, darurile îi sunt date pentru împlinirea (desăvârșirea) lor, iar cel care primește darul este responsabil înaintea *Domnului* să îl exercite **acolo** unde *Domnul* îl conduce.

Nu găsim nicăieri în Scriptură ceva care să spună că o biserică își alege propriile „daruri” (evangheliști, păstori etc.), ci Dumnezeu le dă întregii Sale Biserici (1 Corinteni 12.28). **El** trimite lucrători la semănat și lucrători la secerat; dar biserica locală nu numește candidați pentru predici de probă, nu organizează examene și apoi le dă „certificatul” de predicator. Cuvântul lui Dumnezeu nu recunoaște astfel de proceduri.

Cineva ar putea spune, că Scriptura vorbește totuși despre „slujirea Cuvântului” (Faptele apostolilor 6.4) și, în legătură cu evangheliștii, pastorii etc., în Efeseni 4.11 și 12 se vorbește despre „funcția de slujire”, și cineva ar putea spune, de asemenea, că în cuvântul „slujire” se include în mod logic un *angajat*, o *delegare* a anumitor servicii. Aceasta ar fi cu siguranță corect dacă *Scriptura* ar vorbi despre o „funcție”, dar nu este așa. În traducerea sa, *Luther* a redat corect cuvântul grecesc „diaconia”, care înseamnă „serviciu”, în unele locuri ca „slujbă” (Romani 15.31; 1 Corinteni 16.15; 2 Timotei 4.11; Evrei 1.14), dar în aproape toate celelalte locuri a folosit cuvântul „funcție”. Unii au fost induși în eroare de această traducere inexactă și au presupus că Scriptura vorbește despre o „funcție a Cuvântului” (Faptele apostolilor 6.4) etc., în timp ce Scriptura vorbește despre o „**slujire** a Cuvântului” etc., deoarece în toate aceste pasaje este folosit cuvântul grecesc „diaconia”, care are doar sensul de slujire, dar nu de funcție.

Dacă ne întoarcem acum de la *diferența* dintre daruri și slujba de bătrân (prezbiter) la *bătrâni* și la *slujirea* lor, se poate spune imediat că în nicio biserică din Scriptură nu se găsește un singur bătrân. În fiecare biserică au existat întotdeauna

mai mulți bătrâni.

Oriunde Scriptura vorbește despre bătrâni în biserici, fie că este vorba de Ierusalim, de Efes, de Filipi, de Creta, ea vorbește pretutindeni despre bătrâni în plural, și citim despre apostoli că au ales „bătrâni” în fiecare biserică, iar Tit a fost însărcinat să facă același lucru (Faptele apostolilor 14.23; Tit 1.5). Când Pavel le-a scris credincioșilor din Filipi, el a adresat scrisoarea sa: „către toți sfinții în Hristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii și slujitorii”. Filipi nu era o cetate mare, dar în biserică existau mai mulți „supraveghetori”. Cât de diferit este astăzi! Pe vremea apostolilor, *o biserică* avea *mai mulți* supraveghetori sau, după cum traduce Luther, „episcopi”. Astăzi, un episcop are *mai multe biserici* - sau chiar biserica unei întregi țări.

În Sfânta Scriptură, **bătrânii** sunt numiți și **supraveghetori**.

Un cuvânt se referă mai mult la *personalitatea matură*, celălalt mai mult la *natura slujbei lor*, dar ambele se referă la aceleași persoane. Astfel, Petru îi sfătuiește pe bătrâni să nu exercite supravegherea fiind „constrânși”, iar Pavel le-a spus „bătrânilor” din Efes că Duhul Sfânt i-a pus ca „supraveghetori” și, de asemenea, i se spune lui Tit, cu privire la „bătrâni”, că „*supraveghetorul*” trebuie să fie ireproșabil (Faptele apostolilor 20.28; Tit 1.5,6). Această utilizare alternativă a celor doi termeni „bătrâni” și „supraveghetori” dovedește în mod clar că prin ambele se înțelege aceleași persoane. În bătrâni sau supraveghetori vedem grija Domnului pentru casa Sa. El nu lasă casa Sa fără supraveghere. Atunci când călătorim, nu lăsăm casa noastră fără supraveghere, și nici Domnul nu a lăsat casa Sa fără supraveghere. Pentru timpul absenței Sale, Domnul, în grija Sa credincioasă, a dat supraveghetori Bisericii Sale care, în calitate de „administratori ai lui Dumnezeu”, trebuie să păstorească turma lui Dumnezeu (Tit 1.7; 1 Petru 5.1,2).

Supraveghetorii trebuie să vegheze ca totul să se facă așa cum trebuie în casa lui Dumnezeu; casa lui Dumnezeu nu trebuie să fie un loc al dezordinii sau al bunului-plac al oamenilor. Tu și eu,

suntem cu toții sub supraveghere.

Unii dintre copiii lui Dumnezeu nu vor să fie sub supraveghere, ci vor să trăiască, să acționeze și să se miște după cum cred ei de cuviință. Așa ceva nu există în casa lui Dumnezeu. Tu nu permiți un astfel de bun-plac în casa ta, și cu atât mai puțin este permis în casa lui Dumnezeu. Dacă aparții Bisericii lui Dumnezeu și te aduni cu cei care se adună pe acest teren (ca *Biserică a lui Dumnezeu*), atunci te afli **acolo** unde *Duhul Sfânt* a pus *supraveghetori*, iar această slujire se aplică atunci și pentru tine și pentru mine, iar noi ar trebui să recunoaștem cu recunoștință grija credincioasă a Domnului față de noi. Dar unei inimi, în care încă locuiește *propria voință* și care nu a învățat încă să se plece la fiecare cuvânt al Domnului, nu-i place să fie supravegheată. De aceea, astăzi se văd uneori figuri atât de triste printre copiii lui Dumnezeu, care trăiesc ca niște țigani, care se mută dintr-un loc în altul, care sunt oaspeți peste tot și care se sustrag astfel oricărei supravegheri, pentru a putea trăi și a se mișca după propriile idei și după propria voință. Propria lor voință este *idolul lor*, căruia îi aduc un omagiu (1 Samuel 15.23). Pavel avertizează: „*Fugiți de idolatrie*” (1 Corinteni 10.14). Domnul să ne ferească de o astfel de viață țigănească!

Să aruncăm acum o privire, chiar dacă numai pe scurt, asupra

lucrării de slujire a bătrânilor.

Sarcinile lor nu erau, așa cum am văzut, predicarea Evangheliei sau slujirea Cuvântului; sarcinile lor erau de o natură diferită și variată, ceea ce era deja exprimat în denumirea lor ca „supraveghetori”.

În primul rând, să observăm că *Domnul Însuși* ne este prezentat în Scriptură ca fiind „Supraveghetor”. Petru scrie: „V-ați întors la Păstorul și Supraveghetorul sufletelor voastre” (1 Petru 2.25). Și, desigur, în El avem marele *model al supraveghetorului*. Așa cum El este „Păstorul și Supraveghetorul” „sufletelor” oilor din turmă, așa și slujba bătrânilor se referă la turmă și la sufletele oilor.² Cât de minunată este Biserica lui Dumnezeu! El o echipează cu tot ce este necesar pentru trupurile și sufletele celor ai Săi. El dă *daruri*, El numește *supraveghetori*, El dă *slujitori și slujitoare*. Darurile și prezbiterii sunt pentru *suflete*, slujitorii și slujitoarele se ocupă de lucrurile *trupești și pământești* ale sfinților. Cât de puțin este cunoscută astăzi Biserica lui Dumnezeu conform gândurilor Domnului!

Bătrânii trebuiau să stea înaintea Bisericii ca administratori ai lui Dumnezeu (1 Timotei 5.17; Tit 1.7). De aceea, ei trebuiau să fie oameni fără vină și care își dovediseră capacitatea de a conduce în propriile lor case. Căci dacă cineva nu putea să conducă propria casă, cum ar putea să îngrijească de Biserica lui Dumnezeu! Ai lua tu un om să conducă în casa *ta*, care nu conduce bine *propria* casă? Cum ar putea muștra, dacă ei înșiși nu ar fi fără vină?

Ei trebuiau să stea pe locul lor ca *administratori* ai lui Dumnezeu și, de aceea, Petru îi îndeamnă să exercite supravegherea,

nu ca cei care domnesc

peste cei dați lor. Pericolul pentru slujitor este să se simtă ca un stăpân. Cât de nepotrivit este pentru un lucrător să vorbească despre ogorul lui Dumnezeu ca despre „ogorul *lui*”, despre „biserica *lui*”. Cât de neplăcut și de multe ori ridicol este când un lucrător vorbește despre proprietatea *stăpânului* său pământesc *ca despre proprietatea lui*, despre afacerea *lui*, și totuși, cât de incomparabil mai dezgustător este când un slujitor al lui Isus Hristos vorbește despre Biserica *lui Dumnezeu* ca despre biserica *lui*. Astfel de cuvinte necuviincioase nu ar trebui să fie auzite niciodată de la noi! Înălții apostoli nu vorbeau așa; ei vorbeau despre *Biserica lui Dumnezeu*, despre *turma lui Dumnezeu*, despre *clădirea lui Dumnezeu*, despre *ogorul lui Dumnezeu*, iar Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Paște oile *Mele!*”. Dacă conștientizarea de a avea dreptul de slujire în Biserica *lui Dumnezeu* în calitate de *colaboratori* ar fi înrădăcinată mai adânc în inimile noastre, cu cât mai multă dragoste devotată și smerenie plină de abnegație și-ar îndeplini fiecare sarcina în Biserica lui Dumnezeu! Dar buzele care vorbesc cu atâta obișnuință despre „biserica *mea*” etc. (și există adesea, cu regret, un *adevăr* foarte trist în aceasta) nu fac decât să dezvăluie cum această conștientizare se șterge, iar în locul ei și-au luat locul în inimă importanța de sine și încrederea în sine. Adesea vezi astfel de oameni ca niște regenți care *stăpânesc* comunitățile *lor*. Cât de serios este, așadar, acest cuvânt de îndemn: „supraveghind, ... nu ca și cum ați stăpâni peste cei încredințați vouă, *ci făcându-vă exemple turmei*”. Nu stăpânirea, ci *exemplul* trebuie să se regăsească la bătrâni, și nu prin *poruncă*, ci prin *exemplu*, ei trebuie să conducă și să ordoneze turma.

² De asemenea, nu este lipsit de importanță să distingem între *darul de păstor* al unui „păstor” (conform cu Efeseni 4) și *slujba de păstor* a unui „bătrân”. Atât „păstori”, cât și „bătrâni” au de-a face cu turma. – „Păstori” conduc turma la pășuni prin darul lor, la care viața interioară se hrănește cu Hristos. „Bătrânii” păstoresc turma *în sensul că* „iau seama ... la toată turma” și „păstoresc turma ... supraveghind” (Faptele apostolilor 20.28; 1 Petru 5.2). - Slujba „păstorilor” constă în folosirea „darului” lor pentru a *hrăni* turma în creșterea sa *interioară* și în unirea cu Hristos. Slujba de păstor a „bătrânilor” constă în *grija atentă* la turmă, astfel încât totul să fie în acord cu Mai marele Păstor. - Slujba „păstorilor” cuprinde *toate* oile ale *singurei turme* a Marelui Păstor. Slujba „bătrânilor” cuprinde întreaga turmă *locală*, „în care Duhul Sfânt i-a pus ca supraveghetori”.

Supraveghetorii trebuiau să se ocupe de toate clasele: de cei slabi, de cei neștiutori, de cei care se împotrivesc, de cei înșelători, de învățători falși etc.; ei trebuiau să îndemne, să încurajeze, să întărească, să mustre, etc. O astfel de slujire nu este deloc neînsemnată! Din Faptele apostolilor 20.31 putem vedea cât de serioasă și de importantă era slujba bătrânilor pentru Pavel. El i-a chemat pe bătrânii bisericii din Efes să vină în Milet, pentru a le pune pe inimă încă o dată grija pentru întreaga turmă din Efes, apoi le-a spus în mod profetic că din rândul lor - al bătrânilor - se vor ridica ucenici, care vor vorbi lucruri stricate și vor trage pe oameni după ei. Acestea sunt vremuri teribile pentru Biserică, dacă dușmanul reușește să folosească oameni de credință din rândul bătrânilor pentru scopul său de a distruge Biserica lui Dumnezeu. Cât de mare este atunci pericolul pentru cei naivi, pentru cei neștiutori și pentru cei neconsolidați! Apostolul *trecuse* prin astfel de atacuri ale dușmanului și a văzut că astfel de zile și lupte vor veni și pentru ei. Ei trebuiau să fie vigilenți și să-și amintească de el, așa cum el nu încetase zi și noapte să-i îndemne cu lacrimi pe fiecare. O astfel de

slujire zi și noapte, o slujire cu lacrimi,

este *slujba bătrânilor*, mai ales atunci când cei neștiutori și neconsolidați sunt îndepărtați de la învățătura sănătoasă și atrași de oameni care vorbesc lucruri stricate. Cât de multă durere însoțește îndemnul atunci când astfel de naivi, înșelați, încep să-și încline inimile spre cei care „vorbesc lucruri stricate”.

Poți tu înțelege ceva din durerea și lacrimile pe care le-a plâns Pavel? Și poți tu înțelege că oamenii credincioși plâng, atunci când văd că o inimă este atât de orbită de rătăcire, încât nu mai vede „imaginea cuvintelor sănătoase” (2 Timotei 1.13-14) și că îndemnul lor nu mai sunt înțelese și acceptate? Dacă *îndemnul* este deja dificil, cu atât mai dificilă este *muștrarea* și *convingerea* celor răzvrățiți, când dragostei i se răspunde atât de des cu ură, sau când este vorba de a închide gura înșelătorilor și a palavragiilor.

Acest cuvânt din Tit 1.10 în legătură cu *palavragii* ne arată că Biserica nu trebuie făcută un teren de joacă pentru orice duh, unde palavragiilor li se permite să vorbească. Închiderea gurii palavragiilor nu este atât de ușoară pe cât gândesc unii, care cred că înțeleg bine ce înseamnă să taci și că o pot face cu un „Taci din gură!”. *Nu așa* trebuie închise gurile *bătrânilor*; și aceasta trebuie învățat de la Domnul Isus! Câte exemple avem pentru aceasta de la El în Scriptură: de exemplu, în Matei 22.31-34 vedem cum El „a închis gura” saducheilor; (Luther: „Cum le-a astupat gura saducheilor”, - o traducere bună este și „i-a făcut să amuțescă”!) El a lăsat lumina lui Dumnezeu și gloria gândurilor Sale să cadă asupra lor în așa fel încât ei pur și simplu au trebuit să amuțescă. Și astăzi acesta este modul în care trebuie să fie închise gurile palavragiilor; „cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și învățătura care este conformă cu evlavie” (1 Timotei 6.3) trebuie să fie așezate pe inimă și pe conștiință în așa fel încât acești palavragii să nu poată face altceva, decât să tacă.

Pavel spune despre acești palavragii că ei răstoarnă case întregi, și câte case au fost date peste cap de palavragii, dacă ne gândim la lucrarea adventiștilor, a oamenilor de știință creștini, a așa-zisilor cercetători ai Bibliei. Dar mai sunt și alți palavragii, palavragii nechibzuți și calomniatori? Nu am văzut deja lucrători în lucrarea Domnului descurajați și adunări întregi aproape ruinate de astfel de palavragii? Cât de importantă este, prin urmare, o astfel de slujire, care atinge conștiințele prin puterea Cuvântului și închide gura palavragiilor!

Supraveghetorul trebuie să fie capabil să încurajeze

„prin învățătura sănătoasă”.

Învățătura era o chestiune foarte importantă pentru Pavel. Astăzi a devenit altfel, se spune: nicidecum învățătura, învățătura nu este importantă, viața este importantă; sau „mai întâi viața

și apoi învățătura”. Într-adevăr, unii au o teamă formală față de învățatură și ne avertizează să nu ne preocupăm cu învățătura apostolilor, ca și cum ar fi ceva periculos pentru viața creștină. Cei care spun aceasta nu-și dau seama cât de nechibzuit vorbesc.

Despre ce viață vorbesc ei, despre viața după plăcerea oamenilor sau despre viața după plăcerea lui Dumnezeu? Este posibil să trăiești după voia oamenilor, fără să cunoști gândurile oamenilor? Și, se poate trăi după voia lui Dumnezeu, fără a cunoaște voia lui Dumnezeu? Cât de nechibzuit este să pui viața înaintea învățăturii sau să vrei să separi viața de învățatură! Nu trebuie oare ca învățătura să dea mai întâi o direcție vieții copiilor lui Dumnezeu? Pentru a trăi „pentru voia lui Dumnezeu” (așa cum scrie Petru în 1 Petru 4.2), trebuie mai întâi să fim învățați cu privire la voia lui Dumnezeu. Învățătura ne familiarizează cu voia lui Dumnezeu. Prin urmare, cât de nechibzuit este să punem viața pe primul loc și învățătura pe locul doi sau trei și să vorbim despre *viața creștină ca fiind principalul lucru* și despre *învățatură ca fiind lipsită de importanță sau secundară!*

Învățătura și viața sunt *inseparabile*. Dacă una este separată de cealaltă și dacă cele două nu sunt în *armonie*, atunci trebuie să rezulte lucruri greșite. **Dacă învățătura este lipsită de viața corespunzătoare**, atunci **învățătura este hulită** (1 Timotei 6.1), iar dacă **viața credinciosului nu este conformă cu cuvântul de încredere al învățăturii**, atunci **viața lui trebuie să fie o reprezentare falsă a voinței și gândurilor lui Dumnezeu**. Cu câtă seriozitate îndeamnă Pavel: „Ia seama la învățatură”, „să ai un model de cuvinte sănătoase”, „păstrează lucrul bun încredințat ție”. Pavel nu se temea să abordeze mereu învățătura.

În aceste scurte scrisori adresate lui Timotei și Tit, el vorbește de șaptesprezece ori despre învățatură; el nu întoarce subiectul pe dos, așa cum fac mulți astăzi; el știa că, dacă viața și comportamentul trebuie să fie conforme cu voia lui Dumnezeu, atunci învățăturile în acest sens trebuie să le precedă pe acestea! El s-a rugat pentru credincioșii din Colose ca ei „să fie umpluți de cunoașterea voii Lui”. De ce? **Pentru a umbla** în mod demn de Domnul (Coloseni 1.10). Și Epafra s-a luptat pentru credincioșii din Colose. Pentru ce? Pentru ca ei să stea pe deplin *convinși* în toată voia lui Dumnezeu (Coloseni 4.12). Iar când Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Efes să *umblă* „cu grijă”, adaugă: nu ca niște neînțelepți, ci ca niște „înțelepți”, care știu „**care este voia Domnului**” (Efeseni 5.15-17). Iar David se roagă: „*Învață-mă să fac voia Ta*” (Psalmul 143.10). Toți aceștia știau că au nevoie de *învățatură* pentru a face după buna-plăcere a lui Dumnezeu.

Dar astăzi această ordine a lui Dumnezeu, pe care ne-o arată Scriptura, pare să nu fie în ordine și este periculoasă în ochii unora dintre copiii lui Dumnezeu! Desigur, învățătura este periculoasă, dar *nu pentru a trăi după voia lui Dumnezeu*, ci pentru a trăi „după tradițiile și învățăturile oamenilor” (Coloseni 2.8,22; Marcu 7.8). Și cât de mult „vânt de învățatură” (Efeseni 4.14) suflă astăzi în jurul nostru și cât de mare este numărul celor care se lasă purtați de „învățături felurite și străine”. Ce „era de la început”, „învățătura sănătoasă”, a devenit astăzi *atât de străin*, încât nu este nimic deosebit cu cei care rămân în *învățătura apostolilor*, atunci când sunt abordați de *creștinii* de astăzi, așa cum a fost abordat Pavel de către *neamuri*: „Putem să știm ce este această *învățatură nouă* pe care o vestești tu? Pentru că tu aduci *lucruri ciudate* la urechile noastre” (Faptele apostolilor 17.19).

Cel care umbla printre cele șapte sfeșnice de aur a spus bisericii din Pergam: „Am câteva lucruri împotriva ta: că ai acolo pe unii care țin

învățătura lui Balaam etc.”

(Apocalipsa 2.14). La câte adunări ar spune Domnul aceasta astăzi? Cum se unesc creștinismul și lumea, adevărul și rătăcirea, Hristos și Belial! Aproape că nu se ridică nici o voce împotriva

acestui fapt, iar când oamenii credincioși au un sentiment spiritual că astfel de lucruri nu sunt în acord cu Cuvântul, li se spune că nu trebuie luat Cuvântul *atât de literal*. Și așa cum satan nu a fost derutat să folosească un cuvânt din Scriptură când L-a ispitit pe Domnul, tot așa și aceștia dovedesc clar că în Biblie stă scris că *litera omoară* (2 Corinteni 3.6), [compară cum în Biblie se spune că nu există Dumnezeu! (Psalmul 14.1)].

Acești deștepți, care cred că pot îmbunătăți înțelepciunea infailibilă a lui Dumnezeu, ne învață că dragostea frățească cere să fim

toleranți

față de cei care denaturează adevărul și că este recomandabil să le testăm învățăturile (deoarece Scriptura mai spune și: „Cercetați toate, țineți ce este bun”). În plus, se pot învăța unele lucruri bune de la ei, deoarece sunt oameni foarte educați, cu o gândire profundă și serioși. Ei nu ar trebui să fie judecați atât de *aspru* din cauza unor *mici abateri* de la Cuvânt, mai ales că nu putem ști dacă sunt convertiți, iar dacă sunt, atunci este deja porunca Alianței de a *nu pune în discuție* micile diferențe de opinie referitoare la separare, pierzarea eternă, inspirația Cuvântului, divinitatea lui Hristos, etc., etc., și să-i acoperim cu mantia dragostei frățești.

Scriptura, însă, vorbește o *altă* limbă. Ea ne învață *să nu acordăm nici un fel de atenție* vorbărilor oamenilor care se îndepărtează de adevăr, nici să ne preocupăm de ele și să le acordăm atenție (Tit 1.14; 1 Timotei 1.4; 4.1,7; 2 Timotei 2.23.) Dumnezeu ne avertizează împotriva *oricărei* abateri de la Cuvântul vrednic de încredere și ne arată exemple serioase de *consecințe* ale unor abateri atât de mici în *ochii oamenilor*. Să ne gândim la Moise, care și-a pierdut intrarea în țară din cauza unei mici abateri, sau la Nadab și Abihu, care și-au pierdut viața ca urmare a unei abateri. Deviază *puțin* de la Cuvânt și nu știi unde veți ajunge! Privește două șine care par a fi paralele, dar care se abat una de cealaltă cu un fir de păr, și cât de vastă este abaterea în prelungirea lor! Să ne depărtăm *doar puțin* de Cuvânt și să preluăm puțin din obiceiurile lumii, și *în curând vom coborî* pe o pantă prăpăstioasă.

Întreține *relații* cu acești oameni drăguți și toleranți, care *tolerează* învățăturile străine și nelegiuite din mijlocul lor și nu permit ca aceste aspecte să fie atinse, și vei simți curând cât de *repede se obișnuiește* urechea ta *cu învățăturile străine*; nu trece mult timp până când *vei pierde simțul spiritual* al încălcării adevărului. Lucrurile încep să ți se pară atât de mici și de *neînsemnate* încât încetezi să mai *protestezi* împotriva lor, apoi încă *un pas* - și nu mai găsești *nimic greșit* în ele. De ce scriu toate acestea? Pentru a arăta cât de *important* este avertismentul: „Păstoriți turma lui Dumnezeu!” *Cu câtă vigilență ar trebui să fie fixați ochii bătrânilor asupra acestor lucruri!*

Dar oare îndemnul lui Pavel de a te ține de Cuvântul vrednic de încredere, conform învățaturii, se limitează doar la bătrâni? Nu se aplică oare tuturor îndemnurile de a *vorbi* ceea ce se cuvine învățaturii *sănătoase*, de a fi sănătos în credință, în dragoste, în perseverență? În aceste câteva versete Tit 1.9-2.8, apostolul folosește cuvântul „sănătos” de cinci ori. Prin „sănătos” se înțelege ceea ce este binefăcător și bun pentru sănătate. Dacă vrem să fim *sănătoși* în **învățătură**, atunci trebuie să renunțăm la învățăturile și statutele oamenilor și, de asemenea, la propriile noastre opinii și să ne ținem strâns de *Cuvântul vrednic de încredere, conform învățaturii*. Iar dacă vrem să fim *sănătoși* în **credință**, atunci numai *Domnul* trebuie să fie înaintea ochilor noștri și nu mai mult oamenii, chiar dacă sunt *frați* (**Galateni 1.10**). O, de-ar fi mai multă această sănătate în învățătură și credință la copiii lui Dumnezeu! Cât de *plăcut* arată adunările în care credincioșii *acționează* conform cuvintelor: „Dar tu vorbește” (fie în adunare, fie în casa ta, la lucru sau pe stradă, indiferent unde te afli) – „*vorbește cele convenite învățaturii sănătoase!*”

Din toate acestea ne putem da seama ce sarcini înalte și importante aveau *bătrânii*. Dacă ei trebuiau să îndemne „cu *învățătura sănătoasă*”, cât de absolut necesar era ca ei să se țină de „Cuvântul vrednic de încredere, potrivit învățaturii”. Un frate care *nu se ținea de Cuvântul vrednic de încredere potrivit învățaturii nu putea* exercita slujba de bătrân. Să fie aceasta și să fie

capabil

sunt două calități cerute în Scriptură pentru această slujbă. Și cât de necesare sunt aceste două calități, mai ales în zilele noastre, când adevărul este abandonat atât de mult de dragul favorurilor omenești, am văzut în ceea ce s-a spus mai înainte. Cum pot bătrânii să îndemne cu *învățătura sănătoasă* și să-i convingă pe împotrivitori, dacă ei înșiși nu *cunosc* „*învățătura sănătoasă*” și nu *țin* la Cuvântul vrednic de încredere, potrivit cu *învățătura*. Oricine dorește să exercite slujba de prezbiter trebuie să-și dedice întreaga atenție învățaturii, deoarece îndemnul și convingerea sa trebuie să fie „cu *învățătura sănătoasă*”.

A fi capabil să dai învățătură nu trebuie confundat cu *darul* de învățător; a fi capabil să dai învățătură este altceva decât a fi primit un dar de la Domnul ca „*învățător*”. Chiar dacă, așa cum am văzut, un prezbiter nu trebuia să aibă *darul* de învățător, conform cu Efeaseni 4, el trebuia totuși să cunoască liniile adevărului și să fie atât de ancorat în învățatura însăși încât să poată afirma adevărul și să-l aplice practic în relațiile cu persoanele. Îndemnurile sale trebuiau să se bazeze pe *Cuvânt* și nu pe înțelepciune sau pe principii omenești sau altele asemenea. În *fiecare* dintre slujbele sale, *Cuvântul* trebuia să fie temelia și autoritatea.

Cât de multă responsabilitate au sarcinile acelor frați care exercită slujba de prezbiter în biserică! Cât de mult bine și cât de multă durere depinde de slujirea lor în biserică! De aceea, este extrem de important, atât pentru adunare, cât și pentru cei care exercită această slujbă, să se pună sub lumina cercetătoare a Cuvântului, pentru ca nimeni să nu pună mâna cu ușurință pe o slujbă pentru care nu are

calificarea divină.

Cineva poate fi foarte priceput în lucrurile lumești și pământești și foarte capabil să conducă o afacere, dar asta nu-l face priceput în lucrurile *divine* și capabil să se ocupe sau să conducă Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu. Un frate poate fi întors de curând la Dumnezeu și poate fi înaintat în vârstă, dar vârsta lui înaintată nu-l face încă capabil să administreze Biserica lui Dumnezeu. Scriptura spune într-adevăr: „Zilele să vorbească și *mulțimea anilor* să ne învețe înțelepciunea” (Iov 32.7), dar observă că nu spune că „*pot*” să o „*facă*”.

Ar putea fi util aici să enumerăm calitățile despre care Scriptura spune că un prezbiter are nevoie pentru slujirea sa. Domnul, care Își iubește turma, i-a descris cu precizie pe cei care trebuie să păstorească turma Sa. Un bătrân trebuie să fie: 1. fără vină, 2. soț al unei singure soții, 3. cumpătat, 4. chibzuit, 5. cuviincios, 6. primitor de oaspeți, 7. capabil să învețe pe alții, 8. nu datat vinului, 9. nu bătăuș, care practică brutalitate, 10. blând, nu iute la mânie, 11. nu certăreț, 12. nu iubitor de bani și nu doritor de câștig josnic, 13. care conduce bine propria casă și își ține copiii în supunere cu toată demnitatea, 14. să nu fie de curând convertit, 15. să aibă o mărturie bună din partea celor de afară, 16. nu încăpățânat, 17. iubitor de bine, 18. drept, 19. evlavios, 20. să se țină de cuvântul vrednic de încredere, potrivit învățaturii, ca să fie capabil să încurajeze și să convingă prin *învățătura sănătoasă*, 21. capabil să păstorească turma, 22. este unul care nu exercită supravegherea din obligație, ci de bună voie, nici măcar pentru un câștig rușinos, ci de bună voie, 23. nu ca domnind, 24. este un model pentru turmă.

Deși această descriere este atât de simplă și de clară, nu există niciun alt loc în casa lui Dumnezeu în care să găsim mai mulți

care nu își au locul acolo,

decât în acest loc (de prezbiteri). De ce este așa? Pentru că nu se așteaptă până când Duhul Sfânt îi dă pe aceștia, ci sunt aleși. Aflăm din Scriptură că primele biserici au avut bătrâni, iar acum vrem să-i avem și noi, iar pentru a realiza aceasta facem așa cum a făcut cândva poporul Israel, când i-a spus lui Samuel: „Pune peste noi un împărat, care să ne judece, cum au toate națiunile” (1 Samuel 8.5). Acest împărat poate fi un Saul sau un David; se vrea ca cineva să ocupe acest loc, oricât de bine sau de rău s-ar potrivi el. Și, destul de des, după o astfel de alegere, biserica, la fel ca și Israel cândva, trebuie să aibă parte de roadele nebuniei sale.

Unii se întrebă:

Nu ar trebui ca adunările (bisericele) să-și aleagă bătrânii?

Este foarte semnificativ faptul că nicăieri în Scriptură nu găsim un *cuvânt* sau un *exemplu* despre o *biserică* care *să-și fi ales* bătrânii. Chiar și în ultimele scrisori ale lui Pavel, când știa deja că va pleca în curând acasă, el nu a dat nici cel mai mic indiciu cu privire la modul în care urma să fie continuată *funcția* acestor *angajați apostolici*. Domnul a avut grijă să ni se dea o abundență de instrucțiuni în Scriptură pentru ultimele zile. Dar nu a dat nici un cuvânt pentru o *numire* a oamenilor în *funcția* de prezbiter pentru aceste zile. A fost oare aceasta uitat în Scriptură? Cine a dat Scriptura? Dacă recunoaștem că Duhul Sfânt a dat-o; poate Duhul Sfânt să uite ceva?

Dacă Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, nu *hotărăște* nimic, atunci vrem noi să hotărâm? Dacă El *tace*, trebuie să *vorbim* noi? Nu ar trebui să învățăm de aici că, dacă El nu ne *autorizează* să acționăm, atunci noi nu ar trebui să facem nimic într-o chestiune atât de serioasă? Dimpotrivă, nu ar trebui mai degrabă să ne spunem că Dumnezeu a *văzut dinainte decăderea* casei Sale și împărțirea unei singure turme în mai multe diviziuni și că, *de aceea*, El nu a dat nicio dispoziție pentru alegerea bătrânilor, deoarece această *funcție* asupra **unei** turme *nedespărțite* s-a desființat odată cu divizarea acesteia?

Atunci când o biserică de astăzi își alege prezbiterii, este posibil ca Duhul Sfânt să nu fi numit pe niciunul dintre ei. *Așa* cum un grup de credincioși de astăzi nu poate pretinde că sunt „**singura**” turmă și Biserica lui Dumnezeu din localitatea lor, *tot așa* ei nu pot spune că bătrânii lor sunt bătrânii Bisericii lui Dumnezeu din acea localitate. Pentru a avea *prezbiteri* ca cei din Efes, despre care Duhul Sfânt spune că El i-a pus în biserică, ar trebui să avem și noi astăzi „**o singură**” biserică *nedivizată*. Astăzi, însă, biserica este împărțită în multe grupe speciale și aproape fiecare comunitate specială are bătrânii ei, care trebuie să reprezinte interesele comunității lor.

Oare nu mai avem bătrâni astăzi?

Nu bătrâni în *același* mod în care îi găsim în Scriptură - dar *bărbați* care exercită **slujba de bătrâni**. Cineva ar putea să întrebe: Există

o diferență

între bătrânii din vremea apostolilor și bărbații care exercită astăzi slujba de prezbiter? Cu siguranță, la fel cum există o diferență între *Biserica din epoca apostolică* și *Biserica de astăzi*. Biserica de *atunci* era *nesfâșiată* și în fiecare loc era *o singură* biserică. Toți credincioșii care locuiau *într-o localitate* aparțineau acestei biserici locale; iar prezbiterii dați de Duhul Sfânt erau prezbiterii acestei biserici *unice* și erau *recunoscuți* ca atare de *toți* credincioșii din acel loc. În contrast cu această biserică *unică*, astăzi există o biserică *sfâșiată* și *divizată*. Desigur, *toți* copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate *sunt* biserica lui Dumnezeu din acea localitate, dar ei sunt *divizați* și sunt adesea în conflict unii cu alții. Aproape fiecare dintre aceste diviziuni și-a

ales prezbiteri, dar aceștia nu sunt recunoscuți ca prezbiteri de către *toți* credincioșii din acel loc, ci doar de către cercul de *alegători*. Se poate spune despre *astfel* de bărbați aleși că ei sunt prezbiterii, pe care *Duhul Sfânt* i-a dat acestor biserici speciale? Așa cum există o mare diferență între *biserica din vechime* și cea de *astăzi*, tot așa vedem diferența mare dintre *bătrânii din vechime* și *cei de astăzi*.

Scriptura ne arată prezbiteri care au fost aleși și *numiți de apostoli* și de reprezentanții lor autorizați, iar funcția lor se baza pe *autoritatea* alegătorilor lor. Poziția diferiților bătrâni de astăzi în diferitele cercuri se bazează, de asemenea, pe autoritatea alegătorilor lor, dar ce autoritate *dată de Dumnezeu* au *acești* alegători astăzi pentru a face o astfel de alegere? Și dacă acești alegători nu sunt autorizați *în mod divin* pentru a face această alegere, ce *pretenție* au bătrânii lor aleși de ei la acest *titlu scriptural*? Foarte mulți nu au mai mult comun cu acest titlu decât *sunetul* numelui.

Cineva a spus odată că, dacă i-aș spune unui iudeu că am un *isop* în grădină, el ar fi interesat să-l vadă, amintindu-și că această plantă era folosită pentru stropirea sângelui la Paște. Dacă i-aș arăta apoi un tufiș de soc în plină floare, ar fi cu siguranță surprins de botanica mea. I-aș recunoaște că uimirea lui este justificată, dar i-aș explica că isopul apare în *Biblie* și că eu dau nume biblice tuturor plantelor din grădina mea. În orice caz, el mi-ar răspunde, că este foarte derutant să aplici nume biblice *altor* lucruri decât cele pentru care le folosește Scriptura. La fel se întâmplă și astăzi, oamenii folosesc nume biblice pentru *tot felul de lucruri*, pe care Scriptura nu le cunoaște și se amăgesc pe ei înșiși și pe alții prin *sunetul* cuvintelor, ca și cum ele ar fi lucrurile din Scriptură. Dacă Scriptura ne învață că *Duhul Sfânt* **condamnă** *diviziunile* (1 Corinteni 3), nimeni nu se poate gândi că *Duhul Sfânt* numește bătrâni în astfel de diviziuni *condamnate* de El.

Dacă vedem astfel diferențele dintre prezbiterii *de atunci* și cei din zilele noastre, și deci nu avem prezbiteri cu *titlu și funcție* ca în zilele *unității neîntrerupte* a poporului lui Dumnezeu, avem totuși oameni care exercită *slujba* de prezbiteri, iar autoritatea *lor* de a face aceasta nu se bazează pe „alegătorii” lor, ci pe legitimarea *Duhului Sfânt* în *însușirile* lor corespunzătoare Scripturii și în semnele caracteristice „*lucrării*” lor. În ei vedem credințioșia Domnului față de Biserica Sa, în ciuda necredințioșiei lor. El rămâne Capul și Mântuitorul trupului Său. El este credincios! Atâta timp cât *Duhul Sfânt* locuiește pe pământ în Biserica Sa, nu numai că vor rămâne darurile necesare pentru zidirea ei, dar El va da și bărbați care să facă *slujba* de supraveghere. *Credințioșia Sa nu lasă Biserica Sa fără supraveghere*.

Citim: „Dacă

dorește cineva slujba de supraveghere,

bună **lucrare** dorește” (1 Timotei 3.1). *Duhul Sfânt* trezește și astăzi această dorință în inimile celor care sunt ai Săi. **El** pune grija pentru oile Domnului în inima unui astfel de frate. Și este ceva prețios, dacă un frate dorește slujba de supraveghetor, dar această dorință pentru slujba de supraveghere trebuie să fie lucrată de *Duhul Sfânt*. Dacă cineva dorește slujba de supraveghetor pentru a fi **primul** în *adunare (biserica)*, el este exclus din start din această slujbă. Dacă cineva dorește slujba de supraveghetor, el *dorește o lucrare frumoasă*, dar această lucrare necesită o *renunțare constantă la sine, smerenie, blândețe, har și răbdare*. Dacă această dorință nu izvorăște *din dragostea* pentru Domnul, pentru a se dăruii Bisericii Sale prin **lepădare de sine** și **sacrificiu de sine** în slujire, *atunci el nu este potrivit* pentru această lucrare. Lumea a făcut din slujba de bătrân (sau cum traduce Luther „episcop”) un rang ecleziastic înalt, cu venituri bogate, dar Scriptura ne arată că ea este o *lucrare însoțită de muncă și grijă zi și noapte*, și de **dureri și lacrimi**. Este evident că cineva nu poate fi pur și simplu ales pentru o astfel de lucrare, care nu *poate fi îndeplinită* decât din imboldul *dragostei* pentru Domnul. Se poate la fel de bine

să alegi pe cineva pentru *a iubi*, sau să alegi pe cineva pentru *a fi smerit* și a se *lepăda de sine*, ca și să alegi pe cineva pentru slujba de bătrân. Una este la fel de imposibilă ca și cealaltă.

Dar, tu spui,

apostolii au ales

sau au făcut-o *împuternicind* pe alții s-o facă, *de unde știau ei că cei pe care îi alegeau* erau cei pe care îi desemnase *Duhul Sfânt*? Deși știm că apostolii erau înzestrați cu daruri și puteri mult mai mari decât noi și că dețineau *împuterniciri*, pe care alții nu le aveau și, mai mult, că ei erau transmițătorii cuvintelor lui Dumnezeu sub inspirația Duhului Sfânt, vedem din *multe exemple* din Scriptură că ei au mers pe calea lor în deplină *dependență*, așteptând *călăuzirea* Domnului. Este suficient să citim Faptele apostolilor pentru a vedea aceasta. Mă refer la Faptele apostolilor 16.6-10 și, mai departe, la alegerea celor șapte pentru a sluji la mese, în Faptele apostolilor 6.1-3. Ei au ales astfel de oameni *nu la întâmplare*, ci în funcție de anumite *caracteristici*. Acești oameni trebuiau 1. să aibă „o mărturie bună” și 2. să fie „plini de Duhul Sfânt” și 3. plini de „înțelepciune”. Acestea erau *însușirile* care trebuiau să *ghideze* alegerea oamenilor care să slujească la mese. Și așa cum ei au acționat în funcție de *anumite caracteristici*, atunci când au ales pe acești șapte bărbați, tot așa apostolii au acționat, fără îndoială, în funcție de anumite *caracteristici* și *însușiri* atunci când au ales bărbații care urmau să *slujească ca prezbiteri*. Este evident că aceste caracteristici, pe care Pavel le-a scris mai târziu lui *Timotei* și *Tit*, erau *aceleași* caracteristici în funcție de care **el** împreună cu Barnaba îi alesese pe bătrâni. Căci Pavel nu putea alege după alte principii, așa cum i-a poruncit lui Tit să facă.

De ce apostolii, atunci când au luat ființă bisericile tinere, nu au ales prezbiterii *imediat* de la început, la *prima* lor vizită? De ce au lăsat să treacă atât de mult timp, până la a doua lor vizită? Cu siguranță, au *așteptat* până când Duhul Sfânt i-a descoperit pe cei pe care voia să-i folosească pentru această slujbă. În această lungă perioadă de 1-2 ani (care s-a scurs între cele două vizite, Faptele apostolilor 14), dezvoltarea credincioșilor individuali devenise atât de evidentă încât ochiul spiritual al apostolilor putea să-i *recunoască* după însușirile lor *pe cei pe care Duhul Sfânt* îi așezase în biserică ca supraveghetori.

Dar, tu spui,

dacă Duhul Sfânt i-a pus, de ce mai era alegerea apostolilor

necesară? Nu poate biserica să-i primească și să-i recunoască pe cei aleși de Duhul Sfânt *fără* apostoli? Astăzi, da, dar nu și în *acea* perioadă. **Noi** avem astăzi prezentate *condițiile* și *caracteristicile* bătrânilor în Scriptură și acestea ne oferă *claritate pentru a-i recunoaște* pe cei pe care Duhul Sfânt i-a pus în biserici ca bătrâni, dar în *acea vreme Cuvântul lui Dumnezeu* nu era încă *complet* și bisericile nu aveau încă *instrucțiunile* privind însușirile bătrânilor, așa cum le avem noi acum în scrisorile către Timotei, Tit și Petru. De aceea, era necesar și destul de firesc ca ei să fie aleși de către *apostoli* (care trebuiau să pună bazele Bisericii) sau de către cei autorizați de apostoli.

Ce trebuie să facem noi acum? După cum am menționat, noi *nu mai avem* apostoli sau persoane autorizate de apostoli și *nici o* biserică în unitate, dar **Îl** avem pe **Duhul Sfânt**, Același care i-a pus odinioară pe apostoli în Biserică. Și dacă așteptăm de la El și nu **Îl** punem piedici prin propriile noastre alegeri, **El** va marca bărbații, pe care i-a desemnat pentru această slujbă. Unii se *îndoiesc* că mai avem astfel de oameni astăzi. Este Biserica turma lui Dumnezeu încă pe pământ? Este Duhul Sfânt încă aici? Atâta timp cât ei sunt încă aici și atâta timp cât este valabil cuvântul Domnului: „Păstoriți turma lui Dumnezeu!”, Duhul Sfânt va continua să dea bărbați care, *din dragoste* pentru Domnul, să facă această slujbă Bisericii Sale.

Îi cunoști tu pe acești frați? Ei ar trebui să fie cunoscuți de *toți* cei din biserică (adunare)! Dacă ai o *fotografie* a unui frate, îți va fi greu să recunoști acest om în biserică? Duhul Sfânt ne-a dat în mod clar o astfel de fotografie a bătrânilor în semnele lor distinctive, astfel încât să nu fie dificil pentru un ochi *spiritual* să îi recunoască pe *aceia*, pe care El i-a pus în biserică ca supraveghetori, pentru a păstori biserica lui Dumnezeu.

Suntem cu toții îndemnați de Domnul să-i recunoaștem pe cei care fac această slujbă și care ne conduc în Domnul și ne mustră, și să-i prețuim nespuse de mult în dragoste pentru lucrarea lor (1 Tesaloniceni 5.12,13). Și să-i socotim vrednici de o dublă cinstire, mai ales pe cei care lucrează în cuvânt și în învățatură, și să nu primim nicio acuzație împotriva unor astfel de frați, dacă nu este întemeiată pe doi sau trei martori (1 Timotei 5.17-19).

„Doamne, învață-mă calea Ta. Voi umbla în adevărul Tău; fă-mi inima neîmpărțită, ca să se teamă de Numele Tău” (Psalmul 86.11).

Titlul original: Hütet die Herde!
Sursa: *Handreichungen Vol. 10, 1925*